

N:o 35.

Af herr **J. Andersson** i Vårgårda, om ändrad lydelse af §§ 8, 53 och 56 i skjutsstadgan den 31 maj 1878.

Man torde numera, äfven inom icke rent nykterhetssträfvande kretsar, hafva kommit till insigt derom, att ett lika sorgligt som ödesdigert misstag begicks, då under Konung Oscar I:s regering det s. k. bäjerska ölet infördes i vårt land, förmodligen i den människovänliga afsigten att minska bränvinssupandet och dess skadliga inflytande bland vår befolkning. Erfarenheten har nemligen visat att ölet, långt ifrån att uttränga bränvinet, blifvit en bundsförvandt till detta, som endast i det fallet uppträder ensamt, då det förra omöjligen kan åstadkommas, men i dylika fall alltid lika dåligt inverkande på seder och moral. Ty det är nu allmänt känt, att ölet äfven innehåller en så stor alkoholprocent, att detsamma, förtärdt i nämnvärd quantitet, framkallar liknande verkningar som spritvarorna. Häraf följer då också, att lagstiftarne böra se till, att samma inskränkningar i möjligaste mån göras för åtkomsten af maldrycker som för åtkomsten af spritvaror, alldenstund det visat sig, att försvärad tillgång till dessa också haft till följd en minskad konsumtion.

Faktum är, att våra gästgifvaregårdar landet rundt, i stället för att vara vederqwickelseställen för resande, dertill de äro afsedda, mera likna vanliga ölkrogar, hvarifrån denna förföriska dryck, trots lagar och förordningar, serveras till hvilken som helst, hvarigenom icke minst ungdomen förderfvas och inledes i ett ytterst dåligt och omoraliskt lefnadssätt. Så ser man en hop löst folk samla sig till gästgifvaregården på s. k. torgdagar och marknadsdagar samt dessutom hvarje söndags eftermiddag, dervid oftast förekomma oväsen, oordningar, ja, till och med slagsmål, hvilket allt, utom den dåliga inverkan det har på ungdomen, är i högsta grad egnadt att oroa den omkring varande trak-

tens befolkning. Då dertill kommer, att stadgade böter för den olaga utskänkningen äro allt för ringa, är det ej underligt att lagen litet eller intet aktas. För den allmänna tryggheten är det rent af nödvändigt, att en ändring till förbättring härutinnan måtte åstadkommas.

Ehuru jag icke anser ölet såsom tillhörande den uti nämnda stadga § 6 omnämnda »nödiga» förplägningen, så vågar jag dock icke hysa den förhoppningen, att ett förslag om borttagande af den i § 8 gästgifvare medgifna rättigheten till maltdrycksutskänkning skulle kunna vinna bifall. Men då det nästan dagligen gifves exempel på, att denna rättighet missbrukas på så sätt, att gästgifvaren, anseende såsom »vägfarande» alla som gående eller åkande komma till gästgifvaregården, serverar öl till hvilken som sådant begär, så torde det vara af behovet påkalladt, att nämnda paragraf erhåller en så förändrad lydelse, att hvad som deri menas med uttrycket »vägfarande» fullständigare förtydligas. Och då öfvervakandet af att gästgifvare härutinnan icke öfverträder sin befogenhet är af största vikt för att lagen måtte hafva den verkan, som dermed åsyftas, torde den i § 53 af nämnda stadga kronolänsman ålagda skyldighet att minst en gång i månaden besöka de inom hans tjänstgöringsdistrikt varande skjutsanstalter för att tillse, att ordning och skick der äro rådande o. s. v., ej vara till fyllest.

Slutligen anser jag det vara oegentligt, att förseelser af den skjutande och öfverträdande af förordningen om maltdrycksförsäljning skola hänföras under samma straffpåföljder, i synnerhet som de förra kunna vara af temligen oskyldig art eller åtminstone oafsigtligt begångna, under det de senare säkerligen utförts med berådt mod. Äfvenså synes det vara en brist i ofta nämnda stadgas här nu åsyftade § 56, att straffpåföljden ej skärpes för upprepade brott mot förordningen om utskänkning af maltdrycker.

På grund af hvad jag sålunda anført, får jag vördsamt föreslå, att Riksdagen för sin del måtte besluta, att nedannämnda paragrafer uti nu omhandlade Kongl. Maj:ts nådiga stadga angående skjutsväsendet af den 31 maj 1878 måtte erhålla följande förändrade lydelse:

§ 8.

Innehafvare af nuvarande gästgifveri, vare sig att det såsom sådant bibehålles eller till skjutsstation inskränkes, ege att fortfarande tillgodonjuta de friheter, ränkor och andra dylika förmåner, som blifvit desamma i laga ordning tillerkända.

Såväl gästgifvare som stationsföreståndare vare berättigad att, med den inskränkning, som för de i § 28 omförmälda fall finnes stadgadt, vid eller utom måltider till personer, som till gästgifvaregården ankomma eller derifrån afgå med bantåg, ångbåt eller gästgifvareskjuts, försälja maltdrycker till förtäring på stället, dock med rättighet för Kongl. Maj:ts befallningshafvande att, då oordning dervid förekommer, sådan försäljning förbjuda.

§ 53.

Vid skjutsanstalt i stad skall magistraten hafva tillsyn derå, att gästgifvaren eller stationsföreståndaren behörigen fullgör de honom i sådan egenskap åliggande skyldigheter.

Å landet skall kronolänsmannen minst två gånger i hvarje månad med ungefär lika lång mellantid besöka de inom hans tjenstgöringsdistrikt varande skjutsanstalter. Vid dessa besök åligger det kronolänsmannen att med sorgfällighet undersöka, huruvida ordning och skick äro derstädes rådande samt gästgifvare eller stationsföreståndare behörigen iakttaga hvad på honom ankommer att fullgöra, börande anteckning derom i dagboken göras; samt, om anmärkning förekommer, som finnes påkalla anmälan hos Kongl. Maj:ts befallningshafvande, sådan anmälan ofördröjligen aflåta.

§ 56.

Öfverträdelse af hvad gästgifvare eller skjutsstationsföreståndare, så ock den, som i hans ställe sättes, entreprenör eller skjutsande enligt denna stadga åligger att iakttaga, straffes med böter från och med fem till och med femtio kronor. Sker förseelsen mot förordningen om utskänkning af maltdrycker, vare straffet första gången böter från och med tjugu till och med fyratio kronor, andra gången från och med fyratio till och med sjuttiofem kronor samt tredje

gången från och med sjuttiofem till och med ett-hundra kronor, hvarförutom i sistnämnda fall den skyldige vare från rättigheten att utskänka malt-drycker skild; egande i Stockholm öfverståthållare-embetet samt i öfriga städer och å landet Kongl. Maj:ts befallningshafvande dessa böter ådöma, dock att, der brott tillika blifvit begånget eller fråga är om skade-ersättning, som ej ostridig är, målet i sin helhet skall höra under domstols pröfning. Böter, som efter denna stadga ådömas, skola tillfalla kronan samt, der tillgång till deras gäldande brister, förvandlas efter -allmän strafflag.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 26 januari 1892.

Jonas Andersson

från Elfsborgs län.